

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Leontio martyre, eiusque socijs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

DE EODEM S. AVITO, EX GREGORIO
TVRONENS. DE GLORIA CONFES-
sum, Cap. 99.

Vltio diui-
na in eum,
qui noluit
feriari in fe-
sto sancti
Auiti,

Vitus Abbas Carnoteni pagi, quem Peftensem vocant, sapientissimè minere dissolutionem sui corporis Spiritu sancto reuelante praedixit: qui recedens à corpore, honorificè apud Aurelianensem urbem humatus est, super quem fideles Christiani ecclesiam construxerunt. Post cuius obitum cum anniuersarius assumptionis eius dies cum summo coleretur honore, vnus è ciuibus, alijs ad Missarum spectanda solènia euntibus, accepto rastro, vineam pastinare direxit. Increpituque à multis, cur huic festiuitati deesset, redire noluit, dicens: Et hic, quem colitis, operarius fuit. Verùm vbi ingressus vineam, primo istu terram aperuit, protinus retorta ceruice, facies eius ad tergum conuersa est. Tunc tremens, spectantibus populis, cum fetu magno basilicam sancti ingreditur. Post paucos verò dies, orans in eodem loco assidue, directà ceruice conualuit.

DE SS. MARTYRIBVS MARCO ET MARCELLIANO
offendet Lector multa lectu dignissima in Historia S. Sebastiani cxi.
mij martyr: quæ est l. Tomo die 20. Ianuarij. Passi
sunt autem 18. Iunij.

MARTYRIVM SANCTI LEONTHII ET SO-
CIORVM, PER CYRVM SCRIBAM. HABETVR
in Simeone Metaphraste.

18. Iunij.
Cap. 1.
Adrianus
Senator fa-
milissimus.

VO tempore Vespasianus Romanorum Imperium tenebat, vir quidam ordinis Senatorij, Adrianus nomine, crudelis, & animo valde immanis, omniumq; pessimarum artium inuentor, cum audiisset quosdam Christianos esse ab omnibus illis abhorrentes, qui dijs ipsis sacrificia offerrent, deosq; ipsos despicientes, & alios homines magicis artibus ac disciplinis & adulationibus à deorum familiaritate remouentes, quippe qui dicerent, non esse deos, sed vnum tantum Deum: furore percitus, Imperatorem adiit, & ab eo petijt, vt sibi contra homines Christianos potestatem daret. Imperator verò statim omnem potestatem Adriano contulit, eiq; mandauit, vt quicumq; eius edicto parere, & dijs sacra facere vellet, honore magno donati, ad eum mitterentur: qui verò nollent, cruciatibus grauissimis subiecti, morti addicerentur.

Cap. 2.

Cum igitur Adrianus ex magna Roma discessisset, significatum ei fuit à quibusdam, in vrbe Tripoli esse militem quendam, Leontium nomine, qui deos ipsos reprobaret, & eos qui sacra illis facerent, ab eorū cultu auerteret, & patrias leges dissolueret. Cum hæc Adrianus de Leontio audiisset, hilaritate non mediocri affectus est, & militum cohortes præmisit, vt Leontius, qui talia faceret, comprehenderetur. Cum verò prope urbem venissent, eorum tribunus, qui & ipse demonum superstitioni & idolis addictus erat, repente febre torus correptus est, & militibus suis dicebat: Ita mihi dij propitij sunt, vt ego scio, vndenam hoc malum in me profectum sit. Dij aduersus me indignati sunt: cum enim huc profecturus essem, congruentem victimam illis non obtuli. Milites igitur cum Tribunum suum ita febre æstuantem per tres dies, neq; cibum aliquid sumentem, sed magis magisq; febris laborantem viderent, multis angustijs premebantur. Nocte autem illa Angelus Domini apparuit ei, dicens: Tribune, si vis sanus fieri, vnà cum militibus, qui tecum sunt, ter clames: Tu, qui sancti Leontij Deus es, mihi, quaeso, auxilium feras. Si hoc dices, statim sanus fies.

Angelus ap-
paret Tri-
buno ido-
lolatæ.

Cap. 3.

Cum Tribunus in talem mentis excessum venisset, & sobrius esset, vidit Angelum, vt adolescentem aliquem, candida veste indutum, & ad spectus speciem quandam terribilem

ribilem præ se ferentem. Tum ille: Ego, inquit, missus sum vnà cum his militibus, vt Leontium comprehendam, & seruem vsq; ad reditum Adriani Ducis: & tu mihi dicis, vt clamem: Deus sancti Leontij, auxiliū mihi afferas, vt saluus sim? Cū hæc Angelo diceret, ille ab ipso euauit, & stupor Tribunum corripuit: qui cū adhuc iaceret in lectulo, & febre vehemēti teneretur, militibus ad se accersitis sic ait: Audite, fratres. Cū primū somnum cepissem, vir quidam illustis ad me venit, & dixit: Si vis sanus fieri, ter clames: Deus sancti Leontij, opem mihi afferas. Et his dictis euauit. Cū hæc Tribunus dixisset, Theodulus quidam miles plus cæteris obstupuit, & quæsiuit à Tribuno, an eius, quem dicebat, vestis alba, & ad spectus terribilis fuisset: idq; ita se habere didicit. Postridiè verò manē Theodulus ipse assidebat Tribuno, quæ audiuerat, in mente habens. Cū autem & computationis tempus venisset, Theodulus milites vocauit, vt vnà cum ipsis, quemadmodū semper consueuerat, se oblectaret: Erat enim Theodulus ipse inter Græcos homines maximè illustis. Ille ad computationem inuitatus, omnes cibos reiecit, neq; quicquam gustare voluit: sed humi iacens, diutius ieiunus permansit, ac tandem somnum cepit. Experrectus autem, comilitonibus suis: Adrianus, inquit, Præfes crastino die veniet, & Leontius captus non est? Sed si placet omnibus vobis, mecum habens Tribunum, ad urbem proficiscar, & quæram, quisnam sit iste Leontius: quem postquā comprehendimus, cautè seruari iubebimus, quoad Adrianus Præfes venerit. Erat autem Tribunus sanus iam factus, & à febre liberatus, cū visioni illi obediisset.

Tribunus
mīro modo
fit sanus.
Cap. 4.

Postquā igitur illi ad summum vrbs verticem venerunt, ecce Leontius ipse illis occurrit, quibus ait: Saluete in Domino, fratres. Id cū audissent duo illi milites Tribunus & Theodulus: Saluete, inquit, & tu amice. Tum Leontius dixit: Quidnam, fratres, quærentes huc venistis? Tunc milites: Virum, inquit, quendam, Leontium nomine, doctum & probatum, Imperatori Vespasiano hoc loco habitare significatum fuit. Hunc igitur nos conuenire cupimus, vt iussi sumus. His enim diebus Adrianus præfes huc venturus est, vt & ipse Leontium videat, cumq; vt deorum amantem, honore maximo prosequatur, atque ad Imperatorem ducat: totus enim Romanorum Senatus illum videre cupit, cū eius præclara facta, & in deos obseruantiam audiuerit, præsertim cū sit vnus è principibus viris, qui sunt in vrbe Tripoli. Cū hæc audisset Leontius: Vt video, inquit, peregrini estis, & huius regionis ignari. venite igitur, & mecum vnà requiescite: ego vobis Leontium illum monstrabo, quem vos deorum amicum esse dicitis: ille verò non est ijs dijs amicus, quos vos colitis, sed scio ego Christianum illum esse, & Domini Iesu Christi fidem tenere. His auditis, illi secum dicebant: Quisnam iste est, qui dicit, Leontium Christianum esse? Num aliquis ex eius cognatione est? Itaque Theodulus: Quodnam, inquit, est nomen tuum? Tum Leontius: De nominis mei significatione in literis diuinis scriptum est his verbis: Super aspidem & basiliscum ambulabis, & conculcabis leonem & draconem. Oportet igitur à me conculcari leonem & draconem: leonem, inquam, hostem illum, qui corporeis oculis non cernitur: & draconem, hoc est, Præsidem ipsum, & eius consiliarium. Tum Tribunus ad Theodulum conuersus: Et quisnam, inquit, iste est, qui dicit: Oportet à me conculcari leonem & draconem, & Præsidis consiliarios? Dubitatione igitur detenti, ambigebant quidnam facturi essent. Eò enim, quòd tam benignè inuitari erant, remorabantur, ne prauum consilium suum viro illi aperirent: veruntamen cū Adriani sauitiam perspectam haberent, & eam formidarent, neque velent re infecta reuerti, iter ad Leontij domum, amicitiam simulantes, vnà fecerunt. Deinde, En, inquit, vir optime, domum tuam peruenimus, & rebus tuis omnibus fruimur. Festina igitur nobis Leontium ostendere, vt cū venerit Adrianus Præfes, honore maximo dignus habearis, & Imperatorum amicissimus in eorum palatio verferis.

Psalm. 90.
Nota quòd
Leontius i-
dem valet,
ac si quis di-
cat, leonem
puniens, vel
conculcās.

Hæc cū illi dixissent, tum Christi martyr: Ego, inquit, sum Leontius ille, quem vos quæritis: ego sum ille Christi miles: ego sum, quem Adrianus per vos insequitur. Illi cū audiissent quòd dixit, Ego sum, in faciem prostrati, clamare coeperunt: Serue Dei altissimi, remitte nobis hoc peccatum: festina Deum tuum placare, vt nos ab idolorum feccitate, & ab illa immani fera Adriano eripiat: & nos enim Christiani sumus. Hæc cū illi dixissent, sanctus Dei seruus Leontius in terram se deiecit flens, & dicens: Domine Deus, qui vis omnes homines saluos fieri, & ad agnitionem veritatis peruenire: qui dedisti nobis salutis pignora, respice nos, quæso, in hac hora: qui fecisti vt qui contra me venerant, pro me essent: me ouem illam perditam serues, oro, & istos

Cap. 5.
Leontius
prodit sese.
Tim. 2.
Precatio
Leontij.

mecum unà illumines misericordiae tuae luminibus, quibus & sancti Spiritus tui gratia effundas, & cor purum crees, tuoque signo notatos, inuidios milites contra hostem diabolum efficias, potentiam & arma illis praebens propter viscera misericordiae tuae. Pro scuto & hasta sit illis sapientia tua. Tu, qui tribus diebus in sepulcro esse voluisti, qui malefici draconis caput conculcasti, da, quaeso, ut Tribunus hic & Theodulus conterant caput malitiosi draconis Praesidis Adriani, tuique roboris gratia illos confirmes. Tu enim desperatos ad cognitionem & spem inuitas: tu errantes misericordia tua in viam reuocas: quippe qui cordis arcana cognoscis, & vniuersa humana natura creator es. Accipe, quaeso, preces peccatoris Leontij. Ostende & his, praeter te non alium Deum esse. Fac, ut qui dijs inanimatis & mutis fidem habent, illos vanos & inanes esse cognoscant: & tuae cognitionis lumine illustra eos, qui veritatem non cognoscunt. Ita, quaeso, facias, Deus Saluator noster, quoniam tuum est regnum, potentia & gloria Patris, & Filij, & Spiritus sancti, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

Cap. 6.

Cum dixisset, Amen, descendit nubes aquae in Theodulum & Tribunum, eosque illuminauit. Quod cum sanctus Leontius factum vidisset, voce magna clamans: Gloria, inquit, tibi sit, Deus meus, qui voluntatem quarentium te non aspernaris. Tum illos albis vestibus induit, & cereos accensos ante ipsos ferri iussit. Cum vero, quidam ex Graecorum numero tantum miraculum per Leontium factum vidissent, coeperunt per urbem tumultuari, & ita clamare: Pernicioso igne comburantur illi, qui deos nostros reprobant. Itaque, non mediocri tumultu ciuitas illa perturbata erat. Biduo autem postea venit Adrianus Praeses, & omnes, qui cum illo erant: cumque, ante urbis portas constitisset, quae suavitatem vocis & tumultuatio illa, quinam populorum clamores essent. Tum eius ciuitatis optimates: Vir, inquit, quidam Leontius nomine, qui Christianus appellatur, omnes a deorum nostrorum cultu dehortatur, ac remouet, magis quibusdam artibus homines ipsos circunueniens, dum praedicat & nugari oratione celebrat, extollitque, virum quendam ab hominibus in Cruce suffixum, quem Pilatus ipse inquisitum flagellis, & Iudaei alapis verberarunt: Quinetiam Imperatoris nostri milites veneficij suis decepit, & ad Galilaei hominis illius religionem attraxit, eosque albis vestibus indutos, tertium iam diem apud se habet, & maximos deos nostros reprobant.

Leontius a
trociter de-
fertur apud
Adrianum.

Cap. 7.

Tunc Adrianus Praeses furore accensus, iussit militibus, quos secum habebat, ut tres illos comprehensos, caute in carcere custodirent, quoad ante Tribunal sisterentur. Fecerunt milites quod iussi fuerant, & homines comprehensos, in carcerem coniecerunt. Leontius vero per totum diem non desistens magni Dei fidem & doctrinam illis tradere: Agite, inquit, fratres, estote fortes, & cogitate, praesentes cruciatus paruos esse, & ad breue tempus: gaudium vero illud & incunctitatem sempiternam futuram. Itaque, si nos hic nefariorum hominum iniurias sustinemus, illic requiem perpetuam inueniemus. Nocte vero coepit psalmi versus illos canere: Deus noster in caelo & in terra, omnia quaecumque, voluit, fecit. Deus, qui praecinxit me virtute, & posuit immaculatam viam meam. Cum vero dies illuxisset, Adrianus Praeses in tribunali sedens, iussit ad se duci Leontium, Tribunumque, & Theodulum. Qui cum praesto essent: Tunc, inquit Praeses, Leontius es? Ego, inquit ille, ipse sum. Tum Praeses: Cuius fortunae & conditionis homo es? Quomodo praui & malefici veneficij tuis milites ab Imperatore nostro subripuisti? Eos, inquam, qui semper cum Imperatore nostro erant, subripiebat, fecisti, ut ei, quem tu Deum dicis, crederent. Respondit Leontius: Ego Christi mei sum miles: ego sum illius verae lucis filius, qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. Omnis qui venit ad hanc lucem, non offendit. Scit Tribunus & Theodulus, quae sit huius luminis origo & perfectio, Christus videlicet: Itaque, dereliquerunt deos tuos, e lignis, lapidibus & animalium ossibus confectos: quippe qui fragiles sunt, & comminui facile possunt. Cum Praeses audisset Leontium tam libera oratione videntem, furore inflammatus, praecipit seruis, ut verberibus Leontium ipsum contunderent. At ille cum verberaretur, erectis in caelum oculis: Tunc, inquit, Adriane, putas cruciatum mihi afferre, qui te ipsum crucias?

Psal. 113. &
114.
Psal. 17.

Iohan. 1.

Leontius
verberatur.

Cap. 8.
Ducitur in
carcerem.

Cum vero illum Adrianus vidisset cruciari quidem, sed in Christi confessione constanter permanere, illum iussit in carcerem duci, & ad Tribunal ac Theodulum conuersus: Quare, inquit, vos patrios vestros mores abiectis, in quibus educati estis, & derelicto militari stipendio, Imperatori nostro moerorem paratis? Tum illi responderunt: Nobis datus est panis, qui consumi non potest, quiq; e caelo descendit, & vini poculum

culum è latere altissimi Dei acceptum: pro illis autem carnibus, quæ corruptioni subiectæ sunt, corpus puri & omni macula carentis agni nobis datum est. Tum Adrianus: Ista, inquit, vobis suggestit improbus Leontius. Facite igitur, quæ Imperatori grata sunt. An ignoratis, ita Imperatorem iussisse, vt qui dijs sacra fecerint, maximis honoribus & militiæ gradibus honestentur: qui verò iussis parere noluerint, illi pessimis modis vita priuentur? Ad hæc Tribunus & Theodulus responderunt: Nostra militia in cælis est: fac quicquid vis. Tu quidem, cum turpissimorum idolorum vltor sis, contra nos ipsos te armas: sed tota vita tua deserta erit, & tempus dierum tuorum minuetur. Hæc cum Adrianus audiisset, iussit Tribunum in ligno suspendi, atque constantem vno lacerari: Theodulum verò in terram prostratum verberibus cædi. Qui cum acerbè cruciarentur, nullam aliam vocem emittebant, nisi hæc: Salua nos, Domine, quoniam defecit sanctus. Adrianus verò cum illorum sententiam stabilem atque immobilem vidisset, iussit eos securi percuti. Qui dum ad supplicium ducerentur, canebant versus illos: Tu es protector noster, Domine: In manus tuas commendamus spiritus nostros. Cum orationem compleuissent, à carnifice percussi sunt, & animas suas in confessione illa sancta Deo tradiderunt.

Tribunus laceratur, & Theodulus cæditur.

Capite plectuntur.

Post hæc iussit Adrianus duci sanctum Leontium. Qui cum præstò esset: Agè, inquit, Leonti, misereat te fortuna tua, ne graues cruciatus experiare, quales experti sunt Tribunus & Theodulus, homines à te circumuenti: iamq; audi me, & dijs sacrificia, sic enim honores maximos à me & Imperatore, toroq; Senatu consequeris: nam Imperator valde cupit ad spectum tuum videre. Auertat Deus, inquit Leontius, vt ego Imperatoris ad spectum videam, qui execrabilis hostis Dei est: sed si placet, tu, Adriane, Christi amicus sis: id enim si feceris, ostendam tibi, quantam salutem, quantam opem, & quam perennes diuitias ab ipso percipies. Tum Adrianus præbili subridens: Tantam, inquit, & me salutem consequi vis, quantam Tribunus & Theodulus consecuti sunt? An nescis, scelestissimum caput, quali supplicio illi consumpti sunt? Ad hæc Leontius: Minime supplicium appelles, quod ipsis intulisti: sed vitam potius, pacem & gaudium: nunc enim gaudent & exultant, & vnà cum Angelorum choris versantur. Tum Adrianus: Adhibe, inquit, Leonti, mentem ijs, quæ à me dicentur. Quis nam mentis compos, hæc Solis lucem & maximos illos deos, Iouem, Apollinem, Neptunum, Venerem, & reliquos vnquam relinquere voluit, vt morte pessima vitam finiret? Nemo certè, nisi qui à te circumuenti sunt. Ad hæc Leontius: Minime tu audisti, quod scriptum est: Dij gentium dæmonia: & Similes illis fiant, qui faciunt ea, & omnes qui confidunt in eis. Quis igitur est, modò sanæ mentis ille sit, qui mutis lapidibus & talibus rebus anima & sensu carentibus, cuiusmodi sunt isti vestri dii, similem se esse velit, nedum ipsis sacra facere.

Cap. 9.

Sandi sunt in cælis.

Psal. 115. & 114.

Cum hæc Iudex audiret, Martyris sententiam firmam esse videns, iussit in terram prostratum, à quatuor carnificibus verberari, & præconem ipsum clamare: Qui deos nostros pro nihilo faciunt, & Imperatoris edictum nõ obseruant, ita peribunt: Cum diutius Leontius verberaretur, & carnifices defessi essent, ad Præsidem loquens: Quæuis, inquit, corpus meum, pessime homo dilaniaueris, nunquam tamen animæ meæ dominus fueris. Iussit deinde Adrianus illum in ligno suspendi, & eius latera atq; crura lacerari. Qui cum diutius laceraretur, neque quicquam aliud diceret, nisi hoc tantum: Deus in te speraui, salua me Domine: cumque cælum Martyr suspiceret, tunc ad ministros suos Adrianus conuersus: Deponite, inquit, illum de ligno: scio enim, quòd cum in cælum intueatur, deos ipsos orat, vt requiem illi afferant. Ad hæc S. Leontius dixit: Pereas tu cum dijs tuis, Adriane infelicissime & execranda. ego enim Deum meum precor, vt robur ac vires mihi suggerat, quò tormenta tua sustinere possim. Cum igitur Adrianus Leontij mentem constantem & firmam vidisset, rursus iussit in ligno eum suspendi, capite in terram deuoluto, & magnum saxum ex eius collo pendere, vt ita cruciaretur. At sanctus martyr generoso & forti animo cruciatus illos perferens, ac cælum intuens, sic Deum orauit: Domine Iesu Christe, qui corroborasti seruos tuos Tribunum & Theodulum ad præstandam tui nominis confessionem, & me seruum tuum supplicem & peccatorem confirmes, vt tormenta hæc sustinere possim, neque expectationi meæ deesse velis.

Cap. 10.

S. Leontius dicit verberatur.

Eius latera & crura lacerantur.

Vide supplicij genus immanè.

Tum Adrianus: Scio, inquit, Leonti, dijs nostris te amicum futurum. At ille: Ego seruus sum Dei altissimi: tu verò deorum tuorum seruus es. Cum illis igitur & tu, & exercitus tuus peribit. Porro Adrianus cum Leontij mentem stabilem vidisset, illum iussit in carcere seruari vsque ad diem posterum. Ille verò in carcerem ingressus, per

Cap. 11.

rotam noctem psalmum canebat: Dominus illuminatio mea, & salus mea: quem timebo? Cum verò psalmum caneret, Angelus illi apparuit, & dixit: Esto fortis Leontij, ego enim tecum sum. Me Dominus Deus tuus misit, quem tu quæris. Cum verò dies illuxisset, iussit Adrianus ad se Leontium adduci, quem sic affatus est: Nunquid, Leonti, cogitasti quid tibi expediat? Tum sanctus martyr: Cum semper, inquit, cognouerim, quid mihi expediat, vanis tuis sermonibus restiti: quare semel, bis & ter tibi affirmo, me nunquam commissurum, vt derelinquam eum, qui fecit celum & terram, mare & omnia, quæ in eis sunt, Dominum Iesum Christum Dei filium, qui propter nos homines Crucem pati voluit: illum, inquam, minimè deseram, in eo enim solo, & in eius nomine spem collocans, misericordiam consequar. Tum iussit eum Adrianus in aère à quatuor carnificibus suspendi, & vehementer verberari. Cum verò ille verberaretur, clamauit Adrianus: Fac, Leonti, quod dico, & dijs sacrificare: id enim si feceris, per deorum nostrorum salutem ac benignitatem faciam, vt dignitatis gradum, & longè plura consequaris. Ad hæc sanctus martyr Leontius: Et quænam, inquit, dignitas tanti erit, vt ego Deum meum negem, & tibi obediam? Mene hortaris, vt demonibus tuis sacrificem, cum ne totus quidem mundus tanti sit, vt cum Christi mei charitate conferri possit? Cum igitur Adrianus eius mentem ita firmam vidisset, vt mutari non posset, hanc sententiam contra illum tulit: Leontium, qui dijs libare, & Imperatoris edicto parere noluit, nostrosque nobis propitios deos contempsit, iubemus è quatuor vestibus suspensum, tam diu verberari, donec animam emittat.

Cap. 12.
Inter verbera reddidit spiritum.

Cum igitur sanctus martyr Leontius diutius verberaretur, & vulneribus ac plagis laceraretur, spiritum suum Domino tradidit, & in ipsius Tripolis portu sepultus est decimo octauo die mensis Iunii, cum mundo ipsi bonum virtutis monumentum dereliquerit: martyr, inquam, Leontius, per quem Deus sui regni partem nobis concedat. Hæc commentaria beati martyris Leontij Cyrus quidam scriba in tabulis plumbeis conscripsit, & apud sancti martyris monumentum ea deposuit, vt ijs, qui postea futuri sunt, optimum exemplum relinqueret in Christo Iesu Domino nostro. Quisquis igitur ea legit, & bonam ac sanctam Martyris confessionem audit, manus in celum erigat, & Deo ipsi gloriam reddat, qui martyri patientiam suggestit. Martyrium autè compleuit Christi martyr Leontius decimo octauo die mensis Iunii, vt iam diximus, sub Imperatore Vespasiano, in nobis autem regnante Domino nostro Iesu Christo: Cui sit gloria in secula seculorum, Amen.

MARTYRIUM SANCTI SOSIMI, AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE.

19. Iunii.

Domitiani
Præsidis
delitas.

Hæc sunt
boni
Christiani
exercitia

VIBVS temporibus Traianus Imperator Romanorum Imperium tenebat, multa idolorum infania & error, multaque cecitas Græcos homines detinebat. Quamobrem magna persecutio contra Ecclesiam Dei commouebatur. Erat autem Domitianus quidam Antiochiæ Pifidiæ Præses: qui cum Imperatorem Traianum adijisset, petijt sibi dari potestatem aduersus Christianos homines, vt quicumque dijs ipsis immolare noluisset, graui supplicio afficeretur. Hic cum huiusmodi potestatem accepisset, & armatura diaboli indutus esset, tanquàm leo quidam fremebat aduersus eos, qui ad mortem vsque Dei confessionem seruabant. Venit autem in urbem Apolloniam, per Soropolitana regionem. Cumque persecutio immineret, Sosimus quidam miles fidem Christi cupiens sequi, arma bellica tunc abiecit, & ad sanctissimam Ecclesiam confugit, & Christi fide instructus, immortalitatis lauacrum accepit, in fidei operibus & castitate, multisque ieiunijs & orationibus seipsum diligenter exercens.

Cum dies multi præterissent, & Domitianus esset in ea vrbe, quam supra diximus, vir quidam illum adiit, & Sosimum deserens: Est, inquit, quidam Sosimus miles, qui & Imperatorem, & vestram potestatem contemnit: cumque arma deiecerit, & militiam abnegauerit, in quam ab Imperatore Traiano adscriptus fuerat, dicit se Christianorum religionem sectari, pro nihilo faciens deos nostros: quin etiam Imperatoris constitutiones execratur, & eius potestatem despicit. Tum Præses dixit: ducatur huc Sosimus ad tribunal. Abiit igitur cohors, vt iussa fuerat, & Sosimum comprehensum, ad tri-